

De Ster

HEERLIJK, DAT HET ZO VER IS!

(zie het art. op blz. 326)

15 November 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 10

INHOUD :

	Blz.
Jezus, de Christus, door William E. Berrett	323
Haring en Aardappelen	326
Een maatstaf van rechtvaardigheid, door Alma Sonne	332
Nieuws uit Europa	334
Joseph Fielding Smith	335
Dennis en het Mormoonse Bataljon, door Mabel Harmer (9)	336
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	341
Priesterschap	345
De Genealogische Vereniging	346
Gebeurtenissen in de Zending	348

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY.

Assistente: TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Jezus, de Christus

door William E. Berrett.

Oud. William E. Berrett heeft gedurende de laatste maanden een serie radio-toespraken gehouden, die als onderwerp had: „Wat moeten wij geloven?“ Hier vindt u de laatste toespraak van deze reeks.

Luisterende vrienden,

Ik ben het niet eens met degenen, die beweren dat godsdienst niet overeen te brengen is met wetenschap.

Slechts waarheid en leugen of twee onwaarheden zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarvan ik mij met trots lid mag noemen, neemt alle waarheid aan, waar zij ook gevonden wordt, hetzij men tot die waarheid komt door wetenschappelijke studie of door middel van een openbaring van de Allerhoogste. Wij vinden het evenmin nodig gesprekken over ontdekkingen op wetenschappelijk gebied en de leringen van Jezus zorgvuldig gescheiden te houden.

Als hetgeen door iemand gepredikt wordt niet in overeenstemming is met een door wetenschap-

pelijke proeven vastgestelde waarheid, bent u niet oprecht jegens uzelf, indien u beide niet nauwkeurig onderzoekt.

Een intelligente man of vrouw stelt niet alleen vragen. Hij of zij tracht proefondervindelijk tot de waarheid te komen. De manier van leven, welke Jezus van Nazareth onderwees, kan gemakkelijk getest worden in 's le-

vens laboratorium. Degenen Zijner volgelingen, die aan de waarheid Zijner woorden twijfelden en een bevestiging zochten in wonderen, zeide Hij:

„Mijne leer is de Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft. Zoo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek.“

Joh. 7 : 16-17.

Deze proef kan ook nu worden

toegepast. Wij kunnen trachten te leven, zoals Jezus leerde en dan met zekerheid weten of het ons al dan niet vreugde brengt. Ik hoop, dat u voor uzelf deze proef hebt genomen. Wij allen hebben vrienden, die hun leven stellen in de dienst van hun naasten en het letterlijk verliezen om het weer te vinden. Als ik het getuigenis overpeins en de houding gadesla van hen, die dit gedaan hebben, dan kan ik zonder aarzelen zeggen, dat zij het geluk gevonden hebben.

In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen begeven de meeste leden zich vrijwillig in de dienst des Heren, zonder een gedachte te wijden aan betaling in een of andere vorm. Ongeveer vierduizend mannen en vrouwen bevinden zich voortdurend in de zendingsvelden der Kerk, waar zij van twee tot twee en een half jaar hun tijd en talenten in dienst stellen van hun medemensen — voor welk doel zij van tevoren gespaard hebben of door familieleden ondersteund worden — en zij trachten ten volle te leven volgens hetgeen Jezus van Nazareth leerde. Een groot leger zendelingen keerde reeds terug van deze grootste ondervinding in het leven. Deze zendelingen hebben van hun ondervindingen verhaald, doch niet een van de duizenden, die ik heb ontmoet, heeft een ander resultaat gerapporteerd. Allen verklaren, dat de leerstellingen waar zijn — dat de twee of meer jaren, in het zendingsveld doorgebracht, de meest vreugdevolle van hun leven vormen.

Noch heb ik ooit iemand gevonden, hetzij thuis of elders, die bij

zijn pogingen om te leven, zoals Jezus leerde, niet die vreugde heeft gevonden, welke de Meester beloofde.

Algemeen is men het er over eens, dat Jezus van Nazareth, die de wetten leefde, welke Hij voor alle mensen bepleitte, de fijnste persoonlijkheid was, die de wereld gekend heeft. Hierin slaagde Hij in korte tijd, in een klein land, dat omringd was door eenvoudige en gewone volken, zonder politieke loopbaan, zonder persoonlijke rijkdom te verzamelen of dwang op Zijn medemensen uit te oefenen.

Het vreemde is nu dat hoewel sommige mensen menen, dat Jezus tevens de eerlijkste, onbevreesdste en moedigste mens was, en Zijn leerstellingen met betrekking tot de weg des levens het probleem in de kern raakten, zij toch Zijn leer, n.l. dat Hij God's Zoon was en macht bezat Zijn leven neder te leggen en het weder op te nemen en Hij de „Christus” was, wiens komst in de wereld door de Profeten werd voorspeld, verwerpen. Het is niet redelijk, dat de mens, die zelf veel minder persoonlijkheid is dan Jezus, het ene deel van Zijn leerstellingen zal aanvaarden en het andere weigeren aan te nemen.

Jezus aanvaarden als de grootste persoonlijkheid en leraar der mensheid, doch Hem verwerpen als de Christus, de Zoon van God en de Zaligmaker der wereld, wil zeggen, dat wij weigeren naar rede te luisteren en liever onze twijfelzucht verheerlijken. En een ieder, die er toe gebracht wordt er aan te twijfelen, dat Jezus werkelijk verklaarde de Christus te zijn, nodig ik uit de Schrift nogmaals in alle oprechtheid te lezen.

Sommigen vragen: „Als ik Jezus aanvaard als de grootste leraar, waarom moet ik Hem dan ook erkennen als de Christus?” Dat is een redelijke vraag. Indien de gehele bevolking der aarde de leringen van Jezus zou aanvaarden en leven, zou deze zeker een betere plaats zijn om in te leven. Het zou mij verheugen als mijn familie en vrienden het zo verkonden brengen. Er ligt evenwel een groot verschil tussen de aanvaarding van Jezus als niet meer dan een groot leraar en Hem te erkennen als Heiland en Zaligmaker.

Als Jezus niet God's Zoon is en Hij de dood niet overwon door uit het graf op te staan, indien Hij nu geen levende persoonlijkheid is, die Zijn Kerk hier op aarde bestuurt, dan heeft men niet de minste zekerheid meer ten opzichte van een persoonlijke opstanding na de dood. Het verschil tussen deze beide standpunten is zeer groot. Het is als het verschil, dat bestaat tussen een koude, onpersoonlijke wereld en een veilig, warm tehuis, tussen enkele korte jaren en de eeuwigheid, tussen orde en chaos, wanhoop en hoop. Natuurlijk luistert er vanavond niemand naar mij, die niet zal wensen te geloven, dat Jezus de Zoon van God is en Zijn voor de gehele mensheid bestemde boodschap volkomen op waarheid berust en niet slechts gedeeltelijk. Zelfs de grootste misdadiger, die de wetten van God en de mensen met voeten getreden heeft en dus de meeste vrees koestert om zijn Schepper te ontmoeten, gevoelt nog meer angst om de wanhoop van algehele vernietiging onder het oog te moeten zien.

Wilt u zeker weten of Jezus al dan niet de Christus is? Een ieder kan deze zekerheid verkrijgen, en wel op even duidelijke en positieve wijze als men kennis verkrijgt door wetenschappelijke proeven. Maar evenals vele andere proeven eisen ook deze tijd en moet men zorgvuldig te werk gaan. Worden zij evenwel goed genomen, dan zijn de resultaten even klaar en overtuigend als de zon, die iedere morgen boven de horizon uitrijst.

Ten eerste moet gij met geheel uw hart wensen de waarheid omtrent deze zaak te willen weten. Ten tweede moet ge al het beschikbare bewijsmateriaal bestuderen. Dit kunt gij vinden in de Bijbel, het getuigenis van Jezus en van de schrijvers der Evangelien. Ik verzoek u de toegevoegde en meest overtuigende bewijzen, bestaande uit het Boek van Mormon, Leer & Verbonden en Paarl van Grote Waarde, te onderzoeken. Indien gij werkelijk alles omtrent Jezus wilt weten, zult ge geen gelegenheid of bewijs aan u willen laten voorbijgaan, dat u van Hem kan vertellen.

Ten derde moet gij proeven nemen met Zijn woord. Gij moet de door Hem onderwezen waarheden beproeven door te leven, zoals Hij voorschreef. Alleen zij, die Zijn leringen ten volle beproefd hebben, kunnen wetenschappelijk gesproken een geldige verklaring afleggen met betrekking tot de waarheid Zijner leerstellingen.

Aangezien de gangbare vorm van proeven nemen beperkt is, en wij op deze wijze niet kunnen vaststellen of Jezus al dan niet uit het graf verrees en nu leeft als

(Vervolg op blz. 330).

Haring en...

Aardappelen!

*„Wat gij aan de minste Mijner broederen
gedaan hebt, hebt gij Mij gedaan.“*

Eindelijk is het dan zo ver! De haring, waarvoor onze leden reeds in Februari van dit jaar gelden bijeen begonnen te brengen, is aangekocht. Na vele moeilijkheden overwonnen te hebben, is President Zappey er in geslaagd ten slotte de uitvoervergunningen te verkrijgen. Binnen afzienbare tijd zullen onze broeders en zusters in Duitsland kunnen smullen van de voedzame Hollandse haring, welke een welkome aanvulling van hun voedselrantsoen zal vormen. Om dit te bereiken is er hard, heel hard gewerkt in de afgelopen maanden, want nog steeds is het heel moeilijk een uitvoervergunning voor voedsel naar Duitsland te bemachtigen. Hoewel de voedselpositie in ons land zich heel wat gunstiger laat aanzien dan vorig jaar, is het nog even moeilijk gebleken een dergelijke vergunning te verkrijgen. Met God's hulp is President Zappey er evenwel ook deze keer in geslaagd, en zo kon begin November de beloofde haring aan onze broeders en zusters in Duitsland gezonden worden.

Tachtig vaten kostbare haring.

15 November 1948.

Zó werden de vaten naar de wagons gebracht.

Hier worden de vaten overgeladen in de wagon, waarmede zij naar Duitsland werden gezonden.

*Zendingen van het Haagse en Rotterdamse district in actie.
(Zeventig) ton aardappels laadden zij in de wagons!*

De laatste hand: het verzegelen der wagons. En nu . . .

. . . klaar om te vertrekken. Goede reis en behouden aankomst!

Het is aan de gulheid en de geest van liefde van onze Hollandse Heiligen te danken, dat tachtig vaten kostelijke haring, product van Nederlandse vlijt, gezonden konden worden naar de leden der Kerk in Duitsland, waar ze met grote dankbaarheid ontvangen zullen worden.

De haring werd in Scheveningen, de Nederlandse haringstad bij uitstek, aangekocht en per vrachtauto naar de opslagplaats te 's-Gravenhage gebracht. Vandaar werd zij getransporteerd naar het spoorwegemplacement, waar de vaten in wagons werden geladen. Dit werk werd verricht door zendelingen van het Rotterdamse en Haagse district.

Doch wij hebben niet alleen haring verzonden.

De aardappeloogst van de welvaartstuinen in Nederland is dit jaar bijzonder goed geweest. Al vroeg in het seizoen ontvingen wij van verschillende gemeenten bericht, dat hun akkers het zo goed „deden” en zij waarschijnlijk meer aardappels naar het magazijn te 's-Gravenhage zouden kunnen zenden dan verleden jaar. Steeds meer dergelijke berichten kwamen binnen van gemeenten, waar de leden als één man gewerkt hebben om de aardappels te rooien, in zakken te rapen en op transport te stellen.

Wij kunnen geen bepaalde gemeente noemen, omdat alle gemeenten, die de Nederlandse Zending telt, waar voorzorgstuinen zijn, naar verhouding het hunne hebben bijgedragen. Wij brengen allen, priesterschapsdragers en andere leden — wij hoorden, dat in sommige gemeenten zelfs zusters geholpen hebben bij het vullen der zakken —

die getoond hebben de ware geest van onze godsdienst te bezitten, onze oprechte, van harte gemeente hulde voor hun prestaties.

Een enorme voorraad bevond zich ten slotte in de opslagplaats te 's-Gravenhage. En nog steeds hield de stroom aan. Wat zouden wij met deze grote voorraad beter kunnen doen dan ze te zenden naar onze broeders en zusters in Duitsland, waar zij vorig jaar zo'n dankbaar onthaal vonden en in wier toestand nagenoeg geen verbetering is gekomen? Hoe welkom zouden ze ook nu weer zijn bij deze mensen, die ze zo hard nodig hadden! Er bestond niet de minste twijfel omtrent wat wij zouden moeten doen. Mét de uitvoervergunning voor de haring werd tevens toestemming verzocht wederom aardappels naar Duitsland te mogen zenden.

Toen wij eenmaal zekerheid hadden, dat ons vergunning zou worden verleend, begon de zorg voor het transport. Werd vorig jaar gebruik gemaakt van vrachtauto's, nu bleek een ander vervoermiddel geschikter. Het gelukte President Zappey een overeenkomst met de Spoorwegen af te sluiten, waarbij zes wagons te onzer beschikking werden gesteld.

Een van deze zes wagons bevatte de tachtig vaten kostbare haring, vijf er van (negentig) ton aardappels!

De zendelingen van het Rotterdamse en Haagse district hebben hun onmisbare hulp verleend bij het lossen en laden van de haring en aardappels. Zij hebben de vrachtauto's, die uit alle delen van Nederland naar het centrale punt, het magazijn te 's-Gravenhage, kwamen gereden, gelost. Later hebben zij de aardappels per vrachtwagen naar het terrein gebracht, waar de wagons gerangeerd waren. Tot slot werden de zakken van de auto's overgeladen in de wagons.

En nu, terwijl u dit leest, zijn de wagons, naar wij hopen, op de plaats van bestemming aangekomen en heeft hun inhoud vele harten blij gemaakt. Laat ons hopen, dat volgend jaar de toestand van onze Duitse leden minder somber is. Maar indien zij onze hulp dan niet meer nodig hebben, zullen wij andere mogelijkheden vinden om onze naasten te helpen.

(Vervolg van blz. 325).

een wezen van vlees en beenderen, moeten wij ten vierde ons rechtstreeks tot God wenden — wij moeten bidden.

Wij zouden kunnen vragen: „Wanneer het mogelijk is de waarheid te kennen door de Here te vragen, waarom beginnen wij daar dan niet mee?” Het antwoord is duidelijk. Tenzij het verlangen van ons hart oprecht is en wij zulks tonen door te trachten God's wetten te gehoorzamen

en te leven, kunnen wij niet verwachten antwoord op onze gebeden te ontvangen. Doch als wij op de juiste wijze bidden, kan het gebed ons de gewenste kennis brengen. De Meester leerde Zijn volgelingen:

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt, en u zal open gedaan worden.”

Matt. 7 : 7.

Jacobus leerde de Kerk, na zelf het gebed op de door Jezus aan-

gegeven manier beproefd te hebben:

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere. Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.”

Jac. 1 : 5, 6.

Jezus beloofde allen, die aldus bidden, dat de Heilige Geest hun het antwoord zou geven:

„Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.”

Joh. 16 : 13-14.

In het Boek van Mormon vinden wij deze belangrijke belofte:

„Ziet, ik wil u vermanen, dat wanneer gij deze dingen zult lezen... en in uwe harten overwegen... dat gij God, den eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid er van aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes.”

Moroni 10 : 3-4.

Heden kunnen duizenden van de vervulling dezer belofte getuigen. Omdat ik rechten gestudeerd heb, ben ik er op getraind feiten te verzamelen, doch ik getuig tot u dat van alle feiten, die mij in mijn loopbaan onder het oog zijn gekomen, geen zo diep in mijn ziel is gegrift als het feit, dat

Jezus de Christus is, de Zoon van God, Die waarlijk uit het graf opstond en als een levend wezen van vlees en beenderen Zijn Kerk bestuurt, welke door middel van de Profeet Joseph Smith wederom op aarde werd hersteld. Ik beweer niet iets ongewoons of een geheimzinnig wonder te hebben ondervonden, dat oorzaak was van mijn getuigenis. Hemelse wezens bezochten mij niet en geen stemmen uit de Bijbel spraken tot mij, doch ik heb met mijn gehele ziel gewent te weten, Ik heb God's woorden beproefd en naar Zijn belofte heeft de Heilige Geest tot mijn ziel getuigd, zodat ik door de jaren heen een diepe overtuiging omtrent deze dingen ontvangen heb; en deze zekerheid is mij van onschatbare waarde. De zekerheid, die mij geschonken werd, kunt u ook ontvangen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen telt honderdduizenden leden, die bereid zijn tot de wereld te getuigen, dat Jezus de Christus is. Het grootste wonder van onze tijd is, dat wij ook nu voortdurend openbaringen van de hemel ontvangen.

Vanavond wil ik met Paulus van ouds verklaren, dat ik mij niet schaam voor het Evangelie van Jezus Christus, want het is de kracht Gods tot zaligheid.

Moge u hetzelfde getuigenis in uw hart ontvangen of trachten te verkrijgen, is mijn bede in de naam van Jezus Christus, Amen.

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.”

Joh. 17 : 15

Een maatstaf van Rechtvaardigheid

door

President Alma Sonne.

Het betalen van tienden is een maatstaf van rechtvaardigheid. Het is een bewijs van oprechtheid. Het opent de deur tot eenheid met God en deelgenootschap met Hem in de dingen van het dagelijks leven. De tiendenbetaler toont zijn bereidwilligheid om God's Wetten te gehoorzamen en in de waarheid te verblijven. Hierdoor ontvangt hij kracht om zijn zelfzucht te overwinnen en zich ten volle te geven aan het plicht, hetwelk gegeven werd om 's mensen zaligheid te bewerkstelligen. Het betalen van tienden voorkomt hebzucht en gierigheid, die het grootste gevaar voor de ziel opleveren. Het geeft ons de gelegenheid geloof te beoefenen, hetwelk zo onmisbaar is voor de ontwikkeling van de geest. Het bouwt de persoonlijkheid op, versterkt de moraal, verheft de ziel en geeft reden tot geluk en tevredenheid.

De wet van tiendenbetaling is ouder dan Israël. Abraham, de Profeet en Patriarch, betaalde tienden. Hij deed dit uit erkentelijkheid voor de hem geschonken vele zegeningen. Het was een uiting van zijn dankbaarheid tot

God en tevens van zijn geloof. Jacob, zijn kleinzoon, die op gelijke wijze werd gezegend, sloot een verbond met God, dat „van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven” (Gen. 28 : 22). Het werd een wet in Israël, waardoor in de stofelijke behoeften van hun godsdienst kon worden voorzien. De wet van Mozes verklaarde nadrukkelijk, dat „alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren; zij zijn den Heere heilig” (Lev. 27 : 30). Het volk des Heren heeft altijd de wet van tienden gehoorzaamd. Volgens die wet ontvangt de Heer Zijn deel van alles, wat de mens produceert. Dit deel moet voor godsdienstige doeleinden worden gebruikt. De stam van Levi ontving in plaats van land de tienden van het volk.

Maleachi, de Profeet, die met klare, duidelijke stem sprak, gaf het volk Israël de volgende raad: „Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u niet open doen

zal de vensteren des hemels, en u zegen zal afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen." (Mal. 3 : 10). Eeuwen later herhaalde Jezus deze woorden voor de Nephieten op het Amerikaanse vasteland en keurde zodoende niet alleen het gebod goed, doch bekrachtigde tevens de daaraan verbonden belofte.

In de dagen van Jezus beschouwden de godsdienstige Joden het betalen van tienden als een noodzakelijke vereiste van hun religie. „Ik betaal tienden van alles wat ik bezit," pochte de zelfgenoegzame Farizeër in de gelijkenis van de Farizeër en de tollenaar (Lucas 18 : 12). Klaarblijkelijk betaalden de Joden toen tienden van de opbrengst hunner tuinproducten als een gave aan de Kerk, want toen Hij hun uiterlijk vertoon aan de kaak stelde, zeide Jezus: „Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeërs, gij geveinsden, want gij vertient de munte en de dille, en den komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhertigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten" (Matt. 23 : 23). Ook hier hechtte Jezus het zegel Zijner goedkeuring aan het betalen van tienden.

De wet van tienden, vastgelegd in moderne openbaring, laat aan duidelijkheid niets te wensen over. De beloften en zegeningen, in deze openbaring beloofd, zijn dezelfde als van ouds en bedoeld

om de heiligen „tegen den dag van wraak en verbranding toe te bereiden" (L. & V. 85 : 3), „want hij die tienden geeft zal niet verbrand worden" (L. & V. 64 : 23). Aldus is deze wet een der grondbeginselen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De naleving er van wordt geëist van allen, die een inkomen genieten en God's volk genaamd worden.

Het betalen van tienden is een afspiegeling van het geestelijk leven en de gehoorzaamheid aan de verordeningen van het herstelde Evangelie. Het toont een dierend geloof in God en Zijn beloften. Het is een manifestatie van getrouwheid aan de grote en belangrijke taak om God's Koninkrijk op aarde te vestigen. De tiendenbetaler heeft deel aan de redding van zielen en steunt financieel het verreikende plan het mensdom te redden en te verlossen. Zorgeloosheid en onachtzaamheid in dit opzicht is een teken van zwakheid en ongeloof. De Kerk is gegroeid en heeft zich uitgebreid. De Evangelieboodschap wordt verkondigd, uitgelegd en door middel van de pers verspreid. Tempels, kerken en scholen worden gebouwd. Zendingen zijn geopend en zendelingen uitgezonden naar alle volkeren der aarde. En dit alles is mogelijk gemaakt, doordat getrouwe en toegewijde Heiligen deze goddelijke wet hebben gehoorzaamd.

Woorden zonder gedachten bereiken nimmer de hemel.

Archibald F. Bennett verlaat Europa. In het laatst van October heeft Oud. Archibald F. Bennett in gezelschap van Oud. L. Black, die toezicht op het microfilm heeft gehouden, de stad Goteborg in Zweden verlaten om naar Amerika terug te keren. Oud. Bennett vertoefde sedert Juni j.l. in Europa. Oud. Black heeft in Noord Italië verslagen op de microfilm vastgelegd, waarbij hij van de zijde der Protestantse kerkelijke autoriteiten veel medewerking ondervond. Oud. Bennett heeft in Europa microfilm-projecten geïnspecteerd.

De Finse Zending is actief. In September j.l. openden Finse zendingen Kuopio, dat in het hart van een bosrijke streek in Finland gelegen is, voor zendingswerk. President Henry A. Matis rapporteert een aanzienlijke toename in activiteit in Helsinki en Turku: „De Engelse klassen in Helsinki worden door gemiddeld 75 personen bezocht, terwijl in de O.O.V.-vergadering, die er onmiddellijk op volgt, 60 jonge mensen bleven. In Turku bezochten 150 à 200 personen de Engelse klassen, waarvan velen tevens de O.O.V.-vergadering met hun aanwezigheid opluisterden.“

De O.O.V. en het Jeugdwerk te Beirut in de Palestijns-Syrische Zending bloeien. De O.O.V. in Beirut opende haar poorten op 22 September j.l. In totaal waren 52 personen aanwezig, waarvan 35 de M.Mannenklas bezochten. De M.Mannen hebben zich georganiseerd en het ledenaantal neemt nog steeds toe. In een der vergaderingen was de algemene bespreking zo geanimeerd, dat een vragenbus

klaar gemaakt werd, waarin vragen ter beantwoording in volgende bijeenkomsten gedeponereerd konden worden. Antwoorden zijn reeds gegeven op vragen betreffende het voortbestaan, het doel van het leven en andere evangelievraagstukken. President Badwagan Piranian rapporteerde, dat het Jeugdwerk te Beirut in drie weken tijds van twee kinderen aangroeide tot twintig. Geen van deze kinderen behoort tot de Kerk.

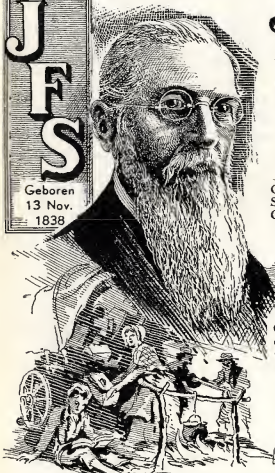
Districtsconferenties in de Europese Zendingen. In de meeste Europese Zendingen zijn de gebruikelijke herfstconferenties gehouden. In de tweede helft van Augustus werd in Rotterdam een conferentie gehouden, waarop 500 aanwezigen geteld werden. In de Britse Zending werd te Sheffield de conferentie gehouden, die het grootste aantal aanwezigen trok, namelijk 340 personen. President en Zr. Alma Sonne van de Europese Zending bezochten de Parijse conferentie op 17 October j.l. Goed bezochte vergaderingen werden gehouden in Duitsland, Zwitserland en Skandinavië.

Toestand in de Westduitse Zending verbeterd. Het verheugt President Jean Wunderlich te kunnen rapporteren, dat de toestand in de Westduitse Zending gestadig verbeterd is sedert in Juni j.l. de geldsanering werd ingevoerd. Aardappelen en sommige soorten groente en fruit zijn voor het eerst sedert voor de oorlog vrij van distributie. Het is te verwachten dat het volgend jaar de Westduitse Zending niet meer zoveel hulp van het Welvaartswerk nodig zal hebben. Dit is niet het geval met de Oostduitse Zending.

**J
F
S**
Geboren
13 Nov.
1838

Joseph F. Smith

*Zesde President van de Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen*

Geboren in Far West, Missouri. — Zijn vader, Hyrum Smith stierf met de Profeet Joseph de marteldood te Carthage, Illinois.

Op achtjarige leeftijd dreef hij voor zijn moeder een span ossen door de staat Iowa. — Toen hij nog geen tien jaar was trok hij met twee span ossen over een afstand van 1000 mijl naar de Salt Lake Vallei.

Eens werd hij door Indianen gevangen genomen. Waarschijnlijk zou hij door hen geschalpeerd zijn als er niet onverwacht blanken op het toneel waren verschenen...

Op de prairie leerde hij in de tent en bij het kampvuur de Bijbel lezen.

Ondanks het feit, dat talrijke wolven naar prooi zochten, raakte hij als hoeder van het vee der Salt Lake Vallei nimmer een dier kwijt.

Toen hij negen en twintig was werd hij lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. — Op drie en zestigjarige leeftijd werd hij President van de Kerk.

Op vijftienjarige leeftijd werd hij op zending ge-roepen naar de Sandwicheilanden. — Daar maakte hij de grote vulkanische uitbarsting van 1855 mede. — Later vervulde hij een zending in Engeland en een in de Hawaï-eilanden.

Hij was de eerste President, die het nieuwe administratiegebouw, dat in 1917 voltooid werd, in gebruik nam. Zijn veelomvattende taak eindigde op 19 November 1918.

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

De kampvuren werden weer aangestoken en de commanderende officier riep met van opwinding overslaande stem: „Sla op die trommel! Sla op die trommel! Als je niet op de trommel kunt slaan, fluit dan!“

„Worden we aangevallen?“ riep Dennis, langs de rijen naar Tom rennend. „Denk je, dat ze me zullen opmerken als ik hier met jou meemarcheer?“

„We weten het nog niet,“ beantwoordde Tom de eerste vraag. „De wacht bij de stadspoorten heeft enige schoten gelost. Dat betekent natuurlijk, dat er daar iets gaande is. Ik geloof wel dat je mee kunt gaan als je dat wilt. Het is in ieder geval te donker om je op te merken.“

Op deze bemoedigende woorden stelde Dennis zich op en marcheerde met de compagnie naar de weg.

Intussen was Kolonel Cooke op het toneel verschenen, en met luider stem beval hij: „Houd op met die muziek! Doof de vuren en de lichten! Willen jullie alle Mexicanen van het land naar ons kamp lokken?“

In slechts enkele ogenblikken hadden enige der mannen de kampvuren uitgetrapt en de lichten gedoofd. Vlug werden de compagnieën opgesteld aan beide zijden van de weg, zodat zij op eventuele verdere ontwikkelingen voorbereid zouden zijn.

Deze „verdere ontwikkelingen“ bleken veel meer te zijn dan Den-

nis verwachtte, toen hij zich vrijwillig bij compagnie B aansloot. Luitenant Smith gaf het bevel: „De eerste tien mannen gaan de stad in en keren terug met wat zij aan inlichtingen hebben kunnen machtig worden.“

Tom wilde protesteren, doch Dennis kneep hem in de arm om hem het zwijgen op te leggen, en zij slopen zachtjes weg in de duisternis.

„Er zal wat opzitten als de officieren er achter komen dat een jongen als jij bij ons is,“ sputterde Tom fluisterend, zodra zij buiten het gehoor der anderen waren. „En je vader zal het ook niet goed vinden. Hij zal het helemaal niet leuk vinden als die duivels een mes in je body steken. Je kunt beter terug gaan, nu je nog kunt.“

„Geen haar op mijn hoofd, dat er aan denkt,“ antwoordde Dennis. „Dit is mijn eerste kans op deze tocht om iets belangrijks te doen.“

„O jaaaa,“ haalde Tom uit. „Was het soms kinderspel om die ezels bij de Indianen terug te halen? Maar vooruit, als je niet anders kan, ga dan mee, maar behandel dat wapen met eerbied.“

Dennis slaakte een zucht van verlichting en kroop met de mannen langzaam voort, de mesquitebosjes goed in het oog houdend, want daar kon een groot aantal Mexicanen in hinderlaag liggen. In weinige ogenblikken bevonden

zij zich voor de stadspoort. Na een op fluistertoon gevoerde beraadslaging besloten de mannen uiteen te gaan en twee aan twee de straten te doorzoeken. Een uur later zouden zij elkaar dan weer op dezelfde plaats ontmoeten.

Tom wenkte Dennis hem te volgen en tezamen verdwenen zij om de hoek van een achteraf liggende straat. Zij zagen niets anders dan de donkere huizen tot zij aan de andere zijde van de stad gekomen waren. Op het moment, dat zij wilden terugkeren, bereikte het geluid van marcherende voeten hun oren. Zij kropen snel weg in de schaduw van een mesquite-bosje.

Het geluid kwam naderbij en even later kwamen vele mannen over de muur geklommen. Bij dozijnen tegelijk klommen zij over de muur, bijna zonder geluid te maken, waarna zij in verschillende richtingen uiteen gingen, waarschijnlijk naar hun huis.

Dennis en Tom hielden zich doodstil tot de laatste man in huis verdwenen was. Eerst toen durfden zij hun tocht naar de westelijke stadspoort voort te zetten. Enige leden van het gezelschap waren er al, ontdekten zij, en het duurde niet lang voor het weer compleet was en de terugtocht naar het kamp kon worden aanvaard.

„Wat denken jullie er van?” vroeg Tom, toen zij op veilige afstand van de stad waren.

„Ik kan het niet precies zeggen,” antwoordde Ned, „maar ik geloof, dat die soldaten meer vrees voor ons koesterden dan wij voor hen, en dat zij de benen namen toen wij de stad door trokken, zodat zij niet tegen ons behoef-

den te vechten. Je weet immers dat de gouverneur het bevel zond, dat zij weerstand moesten bieden aan iedere gewapende macht, die door Tucson zou willen trekken?” „Je kon wel eens gelijk hebben,” stemde Tom toe. „Zij zijn in ieder geval niet van plan ons van nacht last te bezorgen. Ik heb de meesten hunner practisch in bed gestopt.”

Toen zij het kamp naderden, zei Tom: „Ik zal de Kolonel wel inlichten, dan kunnen jullie vast naar bed gaan. Het ziet er naar uit dat de anderen dat ook al gedaan hebben.”

Dennis, die wist dat Tom dit zei om hem de kans te geven ongemerkt zijn tent te bereiken, drukte dankbaar Tom's arm en haastte zich weg. Daarbij struikelde hij, in zijn eigen kamp gekomen, over een slapende kameraad, die in minder dan geen tijd overeind was en naar zijn geweer greep. Haastig sloeg Dennis zijn arm om de jongen en het gelukte hem tot rust te brengen vóór hij nog anderen gewekt had.

„Nog eenmaal vals alarm,” mompelde Dennis tot zichzelf, terwijl hij zich neervleide. „dan schieten alle mannen van deze compagnie in het wilde weg.” Net toen hij zou inslapen flitste er een gedachte door hem heen, die hem plotseling weer rechtop deed zitten.

„Wat is er?” vroeg de andere jongen, die nu klaar wakker was. „Ik dacht juist aan wat Brigham Young gezegd heeft vóór we op weg gingen,” fluisterde Dennis. „Weet je het niet meer? Hij beloofde dat we niet dan alleen tegen wilde beesten zouden behoeven te vechten. Daarom geloof ik dat we geen last van deze

Mexicanen zullen hebben.”
Zonder antwoord af te wachten legde hij zich weer neer en was een ogenblik later vast in slaap.

HOOFDSTUK IX.

Kerstfeest in de woestijn.

De dag voor Kerstmis sloeg het Bataljon zijn tenten op even voorbij een Maricopa-dorp. Dennis, die, naar hij zelf vond, een prachtige inval gekregen had, ging op zoek naar zijn vader, Tom en Neil.

„Zoals jullie weet is het morgen kerstmis. Ik heb me afgevraagd of we niet genoeg bij elkaar zouden kunnen scharrelen om een van die heerlijke kippen te kopen, die wij in het dorp zagen, en eens lekker eten,” begon hij, terwijl zijn ogen al straalden bij de gedachte alleen.

„Dat is een idee, zeg,” viel Neil hem geestdriftig bij; en hij begon meteen vol ijver zijn zakken leeg te schudden. Zijn enthousiasme bekoelde aanmerkelijk toen hij slechts een koperen knoop van zijn jas, een glanzend stukje graniet en een potlood te voorschijn bracht.

„Jemine,” betreurde hij, „voor die dingen krijg je niet eens een knol, laat staan een vette kip. Wat heb jij, Tom?”

„Mijn Bijbel, waaraan de Indianen weinig zouden hebben; een brief van mijn vrouw, die ik niet voor honderd kippen zou willen missen, en... och, ik kan wat knopen van mijn jas trekken om bij de jouwe te voegen.”

„Drie koperen knopen,” telde Neil. „Okay. Nu bent u aan de beurt, broeder Martin. Wat kunt u bijdragen om een paar arme, verhongerende soldaten 'n kerstdiner te bezorgen?”

„Een munt van vijftig cent,” kondigde deze triomfantelijk aan, het geldstuk in de hoogte houdend. „Ik heb de laatste vijfhonderd mijl tevergeefs geprobeerd het te besteden. Laat ons hopen, dat ik nu meer succes heb.”

„Prachtig!” riep Neil. „Nu Dennis, jij hebt het idee geopperd. Heb je nog iets anders bij te dragen?”

„Nou en óf,” antwoordde Dennis met schitterende ogen. „Mijn rode zakdoek. Ik heb hem in iedere rivier van Fort Leavenworth tot hier gewassen, maar een of andere Indiaanse squaw zal er toch wég van zijn, zodra ze hem ziet. Maar wie zal nu onze inkopen gaan doen?”

„Ik wil het met alle genoegen doen,” antwoordde Tom. „Met zo'n goudmijn in mijn zak kom ik beslist terug met een kip, een half dozijn maiskolven en een heerlijke pastei.”

„Wel, blijf er niet zo lang tot je de Indianen geleerd hebt hoe een pastei te maken.”

Vol ongeduld wachtten de achterblijvenden op de terugkeer van Tom. Dan zouden ze weten of zij die avond een heerlijke, gebraden kip zouden hebben of weer hetzelfde taaie vlees, dat zij de laatste twee maanden bij iedere maaltijd hadden verorberd. Bijna een uur lang hielden zij hun ogen onafgebroken op de weg naar het dorp gevestigd. Dennis sprong van vreugde op en neer, toen hij Tom eindelijk naar het kamp zag terug komen. Zo te zien had hij toch minstens één kip in zijn hand. Zo vol aandacht was hij voor Tom, dat hij Sergeant Dykes niet opmerkte voor deze zijn naam op scherpe toon uitsprak.

„Ja, meneer,” antwoordde hij,

zich nauwelijks omwendend om te zien wie hem aangesproken had.

„Generaal Kearney liet hier een paar oververmoeide ezels achter. De Indianen hebben de dieren opgenomen en verzorgd, zodat zij nu weer in vrij goede welstand verkeren. Je moet naar een boerderij enige mijlen naar het Zuiden om ze te halen. Ga nu onmiddellijk, terwijl het nog licht is.”

„Maar meneer, ik — ik heb nog niet gegeten,” stamelde Dennis.

„Neem wat mee en eet onderweg,” was het op koele toon gegeven antwoord. „Je kunt het gehele Bataljon niet ophouden, omdat jij in alle statie wilt dineren.”

Dennis wist, dat verder argumenteren hem niet zou baten, daarom zocht hij Hannibal en ging op weg. Een boerderij enige mijlen naar het Zuiden, mokte hij.

Waarschijnlijk waren daar een stuk of twaalf boerderijen. En hoe zou hij om de ezels, die het eigendom van de regering waren, kunnen vragen, terwijl hij geen woord Indiaans kon spreken? Waarom had de Generaal, verdikkeme, de ezels niet in het dorp gelaten? Daar liepen genoeg andere dieren los rond.

Hij trachtte Hannibal tot spoed aan te zetten, doch het dier genoot klaarblijkelijk van de vreedige, warme avond, en haastte zich in het geheel niet.

Eindelijk kwamen zij aan de door Indianen bewoonde boerderij. Tenminste, Dennis hoopte dat het

„Ik — ik heb nog niet gegeten”,
stamelde Dennis.

de bewuste boerderij was. Hij zag een koepelvormige hut, gedekt door een strodak, waar omheen enige primitieve landbouwwerktuigen verspreid lagen. Even verder was een omheinde ruimte, waarin talrijke dieren bijeen gedreven waren, ook verscheidene ezels. Dennis hoopte vurig, dat deze het eigendom waren van het leger der Verenigde Staten.

Op het ogenblik, dat hij van Hannibal's rug gleed, werd hij omringd door een half dozijn Indiaanse kinderen van verschillende leeftijd, die hem op de vriendelijkste wijze toelachten, doch geen woord zeiden.

Hij liep naar de deur der hut, waar hij de moeder van het gezin ontmoette, die hem met een glimlach begroette en door middel

van gebaren binnen nodigde. „Ik kom de ezels halen, de ezels van de regering,“ legde hij uit op luide, langzame toon, maar de vrouw bleef glimlachen en hem binnen nodigen. Ten slotte stapte hij naar binnen, gevolgd door de kinderen, en zette zich op een paar huiden op de vloer.

Toen begon de Indiaanse vrouw hem een maaltijd voor te zetten, bestaande uit kleine ronde broodjes, meloenen, geitenmelk en heerlijke pastei. Dennis aanvaardde het eten vol dankbaarheid en at alles op, wat hem voorgezet werd, zonder zich te storen aan de Indiaanse kinderen, die, in een halve cirkel rondom hem gezeten, hem met hun heldere ogen voortdurend gadesloegen.

„U zult wel denken dat ik in mijn leven nog nooit voldoende eten heb gehad,“ zei hij, toen hij even ophield om te rusten. „Nu, ik heb in lange tijd ook werkelijk niet zo heel veel gehad. Niets anders dan wat uitgedroogd schapenvlees, dat zelfs nog niet geschikt was om als waspitten gebruikt te worden. Dat en soms wat vlees van dieren, die wij langs de weg schoten.“

De kinderen toonden zich zo blij met zijn toespraak, dat hij van plan was nogmaals van wal te steken, maar ondertussen was de vader binnen gekomen. In zorgvuldig uitgesproken woorden legde Dennis uit, dat hij gekomen was om de ezels, die het eigendom van de regering waren, te halen. Hij was er niet zeker van dat de man hem begreep, daarom stond hij op en wenkte de Indiaan hem te volgen. Hij trad naar buiten en liep naar de omheinde ruimte. Daar wees hij op de ezels.

De Indiaan knikte toestemmend en beduidde Dennis door gebaren weer naar binnen te gaan. Hoewel hij gaarne zo spoedig mogelijk de terugweg aanvaardde, ging hij toch de hut weer binnen om nog wat meer te eten.

Dennis had het gevoel, dat hij toch iets moest doen om zijn maaltijd te betalen. Daarom begon hij te zingen. De Indianen luisterden met grote aandacht toen hij een oud versje zong, gevolgd door een soldaten-marslied. Plotseling herinnerde hij zich, dat het de vooravond van kerstmis was, en toen begon hij: „De Herdertjes lagen bij nachte“, te zingen. De kinderen beduidden hem, dat hij nog wat moest zingen en dus liet hij nog een paar kerstliederen volgen.

Zou er wel iets vreemder zijn, peinsde hij, dan de vooravond van kerstmis te vieren in een Indiaanse hut? Hij dacht aan zijn moeder, aan Sam en Bobby, en hij vroeg zich af wat zij zouden doen — of zij warm en goed gevoed waren. Dat zij meer zouden hebben, daar durfde hij niet op hopen. Ook vroeg hij zich af, of het volgende kerstfeest hen allen verenigd zou vinden.

De duisternis viel in en hij durfde niet langer blijven, omdat hij vreesde de weg naar het kamp niet meer terug te zullen kunnen vinden. Hij stond op en bedankte de Indiaanse vrouw. Hij hoopte, dat zijn oprechtheid haar de betekenis van zijn woorden zou doen gevoelen. Hij wilde hun zo graag iets geven, maar het enige wat hij te geven had, waren de drie knopen, die nog aan zijn jas zaten.

(Wordt vervolgd).

«WIJ GELOVEN»

door T. EDGAR LYON.

4

6. *Wij geloven in veelvuldige gemeenschap met God en Christus door middel van het Sacrament.*

Inleiding.

In de Christenwereld neemt geen andere verordening, vorm of ceremonie die voorname plaats in, welke toegekend wordt aan het Sacrament of Avondmaal. Sedert de Apostolische Kerk twintig eeuwen geleden gesticht werd, is deze oorspronkelijk zo eenvoudige dienst bewaard gebleven als de basis van alle liturgische en rituele uitingen, die karakteristiek geworden zijn voor het Christendom. In de Grieks-orthodoxe, Koptische, Armeense, Abyssinische, Syrische en Rooms Katholieke Kerk neemt de bediening er van de gehele tijd in van menige formele samenkomst der leden. Ook het Protestantisme heeft deze dienst als de meest betekenisvolle uiting van Christelijke aanbidding in stand gehouden, hoewel in hun bijeenkomsten niet zo'n grote plaats wordt ingeruimd voor de bediening.

Het Avondmaal in de vroegere Christelijke Kerk.

Het Bijbelverslag geeft aan, dat in de nacht voor Hij verraden werd, Jezus met Zijn twaalf onmiddellijke volgelingen naar Joodse traditie het Paasfeest vierde. Aan het einde van deze Paasmaaltijd nam Hij brood, zegende en brak het en gaf ieder der aanwezigen een stuk met de woorden: „Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt; doet dat tot Mijne gedachtenis.“ Daarna nam Hij de beker wijn en bood hun die aan, zeggende: „...Deze drinkbeker is het nieuwe testament in Mijn bloed, hetwelk voor u vergoten wordt.“ (Lucas 22 : 19-20). De bij deze gelegenheid door Jezus gesproken woorden, de zegening en ronddeling onder Zijn volgelingen van het brood en de wijn, kondigden het begin aan van een nieuw verbond tussen de mensheid en de Zaligmaker. Lange jaren werd het Joodse Pascha gekenmerkt door het offeren van een dier, waarbij de Joden uitzagen naar de komst van de Messias,

die Zichzelf tot offerande zou geven. De offering werd uit het Avondmaal weggelaten, toen Jezus de verzoening tot stand gebracht had door zichzelf te offeren. Van die tijd af aan zou deze grote gebeurtenis een herinnering aan de verzoening zijn. Daarom gebod Jezus, dat zulks gedaan moest worden: „...ter Mijner gedachtenis.“

De discipelen gehoorzaamden Jezus' instructies, en in de volgende jaren bedienden zij dit Avondmaal, waar zij het Evangelie ook predikten. Zij maakten het tot het middelpunt van hun openbare kerkelijke bijeenkomsten, (zie bijv. Hand. 20 : 7; I Cor. 11 : 23-26). Het eerste buiten de Bijbel geschreven verslag van de bediening van het Avondmaal is van de hand van Justinius Martyr, die ongeveer in het midden van de tweede eeuw schreef. In zijn „Eerste verontschuldiging aan Keizer Antonius Pius“ trachtte hij een beeld te geven van wat de Christenen in hun kerkelijke bijeenkomsten op Zondag deden. Hij vertelt hoe zij te samen kwamen, en na het openingsgebed:

„wordt de president der broederen brood gebracht en een beker wijn, met water vermengd; en hij, deze aannemend, prijst en verheerlijkt de Vader van het heelal door de naam van de Zoon en de Heilige Geest, en uit in een lang gebed zijn dank, omdat wij waardig bevonden werden deze dingen uit Zijn hand te ontvangen. En aan het einde van zijn gebeden betuigen alle aanwezigen hun instemming door „Amen“ te zeggen. Het woord „Amen“ komt overeen met het Hebreeuwse: „yevolto“ (het zij zo). En als de president zijn dank geuit heeft, en alle aanwezigen hun instemming hebben betuigd, bieden de door ons tot diaken aangestelden de aanwezigen het brood en de met water vermengde wijn aan, waarover de zegen werd uitgesproken; de afwezi-

gen wordt een deel gebracht.”

„En dit werd onder ons „Euxapioria” (de Eucharist) genoemd, waarvan niemand mag nemen dan alleen hij, die gelooft dat wat wij leren de waarheid is, en die gewassen is volgens de wassingen voor de vergeving van zonden en leeft, zoals Christus het ons gezegd heeft.”

Lit deze beschrijving blijkt, dat de eerste Christenen het Avondmaal zonder veel uiterlijk vertoon of overbodige plechtigheden gebruikten. Het was het belangrijkste onderdeel van de wekelijkse bijeenkomsten.

De uitlegging die thans aan het Avondmaal gegeven wordt.

Met het voorbijgaan der eeuwen ontstonden verschillende opvattingen betreffende zowel de manier van bediening als de betekenis van de verordening. Nu hebben de Christelijke kerken drie verschillende uitleggingen van het Avondmaal.

Een daarvan, bekend als de leer der transsubstantiatie, leert, dat door de woorden der consecratie de zelfstandigheid van brood en wijn op wonderbaarlijke wijze veranderd wordt in het lichaam en het bloed van Christus. Zij, die deze gedachten voorstaan, geven toe, dat de uiterlijke vorm niet verandert, doch zij geloven dat de zelfstandigheid werkelijk een verandering heeft ondergaan, hoewel er aan het uiterlijk niets is veranderd. Zij denken dat de door Jezus gesproken woorden, namelijk: „...dit is Mijn lichaam ... dit is Mijn bloed...” (zie Mat. 26 : 26, 28) letterlijk betekenden wat Hij zeide, zonder rekening te houden met het feit, dat Hij voor Zijn discipelen stond en hun brood en wijn gaf en niet een deel van zijn eigen lichaam.

Maarten Luther verwierp deze leer, doch stelde er een andere voor in de plaats, die eigenlijk op hetzelfde neerkwam. Deze wordt gewoonlijk aangeduid met de leer der consubstantiatie. Deze leer zegt, dat er in de zelfstandigheid geen verandering plaats vindt, doch dat Jezus' lichaam zich vereenzelvigt met de zelfstandigheid van het brood en de wijn. Op deze wijze wordt Zijn lichaam één met de uiterlijke vorm.

De derde uitleg, die aan het Avondmaal gegeven wordt, duidt men meestal aan met de leer der „geestelijke aanwezigheid” van Jezus. Deze leert, dat wanneer

de symbolen van brood en wijn bediend worden, de geest van Christus in deze symbolen vaart en van Zijn geest doortrokken worden.

Of men nu een voorstander is van de leer der transsubstantiatie, consubstantiatie of „geestelijke aanwezigheid”, de deelnemer gelooft, dat hij meer ontvangt dan slechts brood en wijn — hetzij een deel van Jezus' lichaam of Zijn geest — wanneer hij van het Avondmaal nuttigt. Zij leren alle drie, dat de symbolen heilig zijn en een geestelijke of stoffelijke substantie bevatten, die de gelovigen van nut is. Men veronderstelt dat de kerkleden door de deelname aan het Avondmaal verrijkt worden met een deel van Jezus' Geest.

Het standpunt van de Heiligen der Laatste Dagen ten opzichte van het Avondmaal.

Door laterdaagse openbaringen weten wij, dat de aard van het Avondmaal geheel verschilt van het door de andere Christelijke groepen ingenomen standpunt. Wij verwerpen de drie gangbare uitleggingen van deze verordening en aanvaarden de verklaring, welke in deze bedeling aan de Kerk geopenbaard werd. Wij leren dat het in doel en betekenis de herstelling is van de vorm, die door Jezus en Zijn discipelen werd onderwezen. Bij de organisatie der Kerk openbaarde de Here de volgende instructies:

„Het is nuttig dat de gemeente dikwijls te zamen vergadert, om deel te nemen aan het brood en den wijn, ter gedachtenis van den Heere Jezus. En de ouderling of priester zal het bedienen en wel op de navolgende wijze: hij zal met de gemeente nederknielen en in plechtig gebed den Vader aanroepen, zeggende: O God, de Eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van Uwen Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen, en te heiligen aan de zielen van al degenen die er van nuttigen, dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uwen Zoon, en voor U getuigen, o God, de Eeuwige Vader, dat zij gewillig zijn den naam van Uwen Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te wezen en Zijne geboden te onderhouden, welke Hij hun gegeven heeft, opdat zij altijd Zijn Geest met zich mogen hebben. Amen. De wijze van het bedienen van den wijn. Hij zal eveneens den beker nemen en zeggen: O God, de Eewi-

ge Vader, wij vragen U in den naam van Uwen Zoon, Jezus Christus, dezen wijn te zegenen en te heiligen aan de zielen van al degenen die er van drinken, dat zij het mogen doen ter gedachtenis van het bloed van Uwen Zoon, hetwelk voor hen vergoten is, dat zij voor U getuigen, o God, de Eeuwige Vader, dat zij Zijner altijd indachtig wezen, dat zij Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen. L. & V. 20 : 75-79.

Als wij deze instructies gaan ontleden, valt ons in de eerste plaats op, dat de Kerk geboden wordt vaak van het Avondmaal te nuttigen. Dit verklaart waarom het Sacrament iedere Zondag wordt bediend, in tegenstelling met het grootste gedeelte der overige Christenwereld, die het gewoonlijk eens per maand of per drie maanden bedient.

Ontleding van het Avondmaalsgebed.

De invocatie. Het gebed richt zich in de naam van de Zoon onmiddellijk tot de Eeuwige Vader om bepaalde zegeningen af te smeken. Het is ongekunsteld en eenvoudig, en dit geopenbaarde gebed geeft een prachtig voorbeeld, hoe onze overige gebeden moeten zijn. De Heiligen der Laatste Dagen behoeven niet in twijfel te verkeren omtrent de persoon tot wie zij zich moeten wenden in hunne gebeden.

Het wijdingsgebed. De bedienende priester smeekt God dan „dit brood (of water) te zegenen en te heiligen aan de zielen van al degenen, die er van nemen". Dit deel van het gebed bevat twee opmerkelijke punten.

Het is geen smeekbede om de substantie te veranderen in een of andere bijzondere vorm van heiligheid. Wij vragen niet voor enige verandering van de symbolen van het Avondmaal. Het brood blijft brood en het water water, en wat niet gebruikt wordt, is niet speciaal heilig. Het tweede punt is, dat het brood en het water geheiligd worden aan „...alle zielen die er van nemen". Met andere woorden leren wij, dat de voor het Avondmaal gebruikte bestanddelen van brood en water slechts een heiligende invloed uitoefenen als zij genuttigd worden door die aanwezigen, die het recht hebben er van te nemen. Dit legt grote nadruk op de persoonlijke verwantschap van de leden der Kerk tot God. Hierdoor worden zij persoonlijk verantwoordelijk

voor het verkrijgen van geestelijke dingen, in plaats van deze te ontvangen door slechts deel te nemen aan het eten en drinken.

De drie verbonden, aangegaan door hen, die van het Avondmaal nuttigen. Daarna somt de priester drie verbonden op, waarmede, naar men mag aannemen, de deelnemers instemmen, waardoor de dienst voor hen van levendig belang wordt. Ten eerste nuttigen zij het Avondmaal in herinnering aan het lichaam of het bloed van Christus. Hiermede gaat gepaard, een ernstig nadenken over de verzoening en hoe de kruisiging van Jezus de verlossing van zonden tot stand bracht. Tevens moet de deelnemer overdenken, hoe door het voorbeeld van Jezus, allen, die het Evangelie leven, de onschatbare gave van een heerlijke opstanding wordt beloofd. Het vereist oprechte gedachten en dankbare nederigheid voor de zegeningen van de Christelijke godsdienst. Het moet een rustpoos zijn, waarin niets de gedachten mag afleiden van Christus' goddelijk werk.

Ten tweede bevestigt men het verbond, volgens hetwelk iedere deelnemer er in toestemt zowel voor God als de leden te getuigen, dat hij besloten is de naam van Christus op zich te nemen en Hem nimmer te vergeten. Dit wil zeggen, dat allen welbewust hun ziel moeten onderzoeken en het besluit nemen niet alleen een Christen te zijn in naam, doch Hem zo te volgen, dat iedereen kan zien, dat hij een waar Christen is. Men moet er trots op zijn bekend te staan als Christen.

Dan wordt het derde verbond genoemd, waarbij allen, die van het brood eten, beloven de geboden te onderhouden, welke Jezus hun gegeven heeft. De voornaamste geboden van geloof, bekering, doop en het ontvangen van de Heilige Geest zijn nagekomen, doch het Evangelie leert nog andere dingen, die gehoorzaamd dienen te worden. Naastenliefde, hulp aan behoeftigen, eerlijkheid in de dagelijkse omgang, veel bidden, nakomen van kerkelijke plichten, bevordering van de algemene verbetering of uitbreiding van het Koninkrijk Gods op aarde, vriendelijkheid tegen kinderen, vergevensgezindheid ten opzichte van overtreders, mildheid voor hen die zulks behoeven, getrouwheid aan verbonden en heilige verplichtingen, onthouding van leelijke woorden en vele andere dingen, die tot het leven van een waar Christen ge-

rekend kunnen worden, moet men zich op die tijd herinneren. Dit verbond behoort de mens tot nadenken te brengen over eigen leven. Men moet zijn dagelijks levenswandel overpeinen en nagaan in hoeverre men tekort gekomen is in het naleven van de „diepere dingen” van het Evangelie.

De zegen van Christus’ Geest. Indien de oprechte deelnemer in deze drie verbonden heeft toegestemd, en er naar leeft, komt hij in aanmerking voor bepaalde zegeningen. Het Avondmaalsgebed behelst een tweevoudige overeenkomst tussen God en de mens. De mens bidt, dat God de bestanddelen van het Avondmaal zal zegenen, opdat hij op bepaalde voorwaarden er van mag nuttigen. Het gebed eindigt met de verklaring, dat hij in al deze dingen toestemt. Op deze manier maakt de mens zich waardig altijd Gods Geest met zich te hebben. Dit is de wederkerige overeenkomst van het verbond — door gehoorzaamheid aan wat Jezus leerde, wordt de mens waardig Zijn Geest te ontvangen.

Aan wie het Sacrament bediend mag worden.

De Here heeft deze vraag met bepaalde instructies beantwoord. Niet-leden hebben geen voordeel van de deelname aan onze symbolen, omdat hun waarde afhangt van de persoonlijke houding ten opzichte van het Evangelie. Wie de wetten van geloof, bekering, doop en bevestiging niet hebben gehoorzaamd, kunnen de belofte om de geboden te onderhouden, of de naam van Christus op zich te nemen, niet nakomen. Daarom heeft het Avondmaal voor hen geen betekenis, aangezien de symbolen op zichzelf geen magische kracht uitoefenen en slechts betrekking hebben op de persoonlijke houding van hem, die er van nuttigt. Om deze reden gaf de Here de volgende instructie:

„Nu ziet, dit is het gebod, hetwelk Ik aan u geef, namelijk dat gij, wetende, niemand zult toestaan onwaardiglijk van Mijn vleesch en bloed te gebruiken, wanneer gij het zult bedienen; Want, zoo wie onwaardiglijk Mijn vleesch en bloed eet en drinkt, eet en drinkt de verdoemenis tot zijne ziel; daarom, zoo gij weet dat een mensch onwaardig is om Mijn vleesch en bloed te nuttigen, zult gij hem verhinderen. Niettemin, gij zult hem niet

uit uw midden uitwerpen, maar hem onderwijzen en voor hem in Mijnen naam tot den Vader bidden; en indien hij zich bekeert en in Mijnen naam gedoopt wordt, zult gij hem ontvangen en hem van Mijn vleesch en bloed bedienen. Doch zoo hij zich niet bekeert, zal hij niet onder Mijn volk gerekend worden, opdat hij Mijn volk niet verwoeste, want ziet, Ik ken Mijne schapen en zij zijn geteld. Niettemin, gij zult hem niet uit uwe synagogen of uit uwe plaatsen van godsdienst uitwerpen, want dezulken moet gij voortgaan te onderwijzen; want gij weet niet of zij zullen wederkeren en zich bekeeren en met geheel hun hart tot Mij komen; en Ik zal hen genezen en gij zult het middel zijn om de zaligheid tot hen te brengen.” III Nephi 18 : 28-32.

Een bron van geestelijke kracht.

Wanneer op de juiste wijze begrepen, wordt het Avondmaal des Heren een der voornaamste bronnen van geestelijke kracht, die de Heiligen der Laatste Dagen ter beschikking staan. Het is de voornaamste reden waarom wij iedere Zondag te samen komen (zie L. & V. 59 : 9). Het schenkt ons iedere week de gelegenheid tot nadenken en stelt ons in staat onze houding in het dagelijkse leven na te gaan en onze tekortkomingen te ontdekken. Het geeft ons tijd de onschatbare waarde van de verzoening te overpeinen en het biedt ons tevens de kans de in het verleden met God aangegane verbintenissen te hernieuwen. Op deze wijze gezien is het duidelijk, dat het eigenlijk een proces van de geest is, waarbij niemand meer uit deze ervaring put dan wat hij er in gelegd heeft door zijn overdenkingen en het hernieuwde besluit beter te leven. De Apostel Paulus begreep dit beginsel en hij bestrafte de Heiligen te Corinthe, omdat zij gedachteloos het Avondmaal nuttighen. Hij schreef:

„Zoo dan, wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren. Maar de mensch beproeve zichzelf, en ete alzoo van het brood, en drinke van den drinkbeker; Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet er drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele

zwakken en kranken, en velen slapen." I Cor. 11 : 27-30.

Hij schreef de dood van velen en de ziekte van anderen toe aan hun verkeerde opvatting van het Avondmaal en de bedoeling er van. Zij vernieuwden hun verbond met God niet, waardoor zij Christus' Geest niet met zich konden hebben. Toen ziekte kwam, misten zij het geloof om genezen te worden. Het Avondmaal roept ons toe van onze

godsdienst een vitale macht te maken, die tot in ieder onderdeel van ons leven doordringt, terwijl het ons tevens de gelegenheid biedt God dicht te naderen door ernstig gebed; en de zegen van Christus' voortdurende aanwezigheid door Zijn Geest te verkrijgen. Wij geloven, dat het Avondmaal het middel is, waardoor wij voortdurend onze kostbaarste gave in gedachten kunnen houden, namelijk de verzoening en het Evangelie.

—o—

priesterschap

HET PALEIS DES KONINGS.

Een goed en wijs koning gaf de bouwheer van zijn land opdracht tot de bouw van een groot en schoon paleis.

„Gij zult,” aldus sprak hij, „dit paleis bouwen volgens het plan, dat ik U tonen zal en ook zal ik u de bouwstoffen noemen, welke gij zult gebruiken. Gij moogt van dit plan geenszins afwijken; tot in het geringste onderdeel zult gij het uitvoeren, want aldus heb ik besloten. Wat gering schijnt, is in waarheid niet gering, maar heeft betekenis en is daar met een wijs doel. Ga nu en verkondig dit de bouwlieden.”

De bouwheer ging en deed gelijk de koning hem had bevolen en de bouwlieden volgden nauwkeurig het plan des koning onder leiding van hun meester. Toen de bouw van het paleis enigermate was gevorderd, stierf de koning en een ander nam zijn plaats in, die daarop geen recht had. Hij misbruikte zijn macht om zijn onderdanen zijn wil op te leggen. Alzo deed hij ook met de bouwheer, die het grote en schone paleis met een voor hem nog onbekend, doch wijs doel bouwde. De

tyran liet hem bij zich komen en zeide: „Ik heb het bouwplan bestudeerd en ik zeg u: er zijn vele nutteloze en dwaze dingen daarin. Gij zult deze niet uitvoeren, maar gij zult bouwen op de wijze, zoals ik u gebieden zal.”

Doch de bouwheer weigerde enige verandering aan te brengen en met hem vele zijner arbeiders. Anderen daarentegen zagen voordeel in gehoorzaamheid aan de nieuwe heerser en aldus ontstond strijd.

De bouwheer en zijn standvastige medewerkers werden ter dood gebracht; de anderen deden naar het bevel des konings en braken af en bouwden weder op, doch niet volgens het plan van de goede en wijze koning.

Toen stierf ook de tyran en zijn opvolger deed met de bouw van het paleis naar zijn welbehagen. De bouwers, die hem weerstonden, werden gedood of verbannen en anderen, die de wil des konings wensten te doen, namen hun plaats in. Zij braken en bouwden, braken en bouwden opnieuw.

Aldus is het gebleven tot op dezen dag.

A. D. Jongkees.

VERSLAG VAN DE TE AMSTERDAM GEHOUDEN PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

Onderstaand volgt een verslag van de Priesterschapsvergadering, welke tijdens de Amsterdamse conferentie gehouden werd op 10 October j.l.:

De vergadering werd geopend met een welkomstwoord van Oud. A. D. Jongkees, Overziener van de Priesterschap in de Nederlandse Zending.

Na de gemeenschappelijke zang en het door Oud. J. Kemker uitgesproken gebed, werden de aanwezigen achtereenvolgens toegesproken door:

Oud. J. den Butter, tweede Raadgever in het Priesterschapsbestuur, die enige woorden sprak over de macht, verantwoordelijkheid en zegen van het Priesterschap; Oud. P. Vlam, president van het Amsterdamse district, die in deze vergadering afscheid nam van de Priesterschap in dit district.

Oud. A. D. Jongkees voerde na de tussenzang het woord. In zijn toespraak wees hij er op, dat het Priesterschap gegeven werd om de mensen te leiden en dat deze taak veel liefde eist.

Als laatste spreker trad Oud. C. Zappey op. Hij wees op Israëls toestand in deze laatste dagen als een teken des tijds. Profeten van ouds hebben de grote gebeurtenissen voorspeld, die op handen zijn. De tijd is nabij, waarin allen, die Hem eertijds hebben verworpen, Christus zullen aannemen.

Na het slotlied sprak Oud. G. H. Olie het dankgebed uit.

De zang werd geleid door Oud. J. Kemker, begeleid door Oud. N. D. Snel.

Totaal aanwezig 77 Priesterschapsdragers.

J. den Butter,
Tweede Raadgever.

DE GENEALOGISCHE
VERENIGING

waakt op dan
en doet toch iets meer
dan dromen van
't hemelse schoon.

Geliefde Zusters en Broeders,

Het is nu ongeveer tien maanden geleden, dat ik het werk, hetwelk Oud. Riebeek gedurende vijftien lange jaren op zo bekwame wijze

leidde, overnam. Hoewel ik in een overmoedige bui wel eens gedacht heb het wel te kunnen klaren, is het mij toch langzamerhand duidelijk geworden welk een buitengewoon zware taak mij

op de schouders gelegd is. Heel vaak heb ik dan ook onze Hemelse Vader moeten vragen mij in mijn zware taak te helpen. Vaak ook twijfel ik aan het welslagen van deze taak, gezien het geringe succes, hetwelk wij kunnen boeken in de strijd tegen ongelof, traagheid en gemakzucht.

Want dikwijls moeten wij constateren, dat leden onzer Kerk, die een leidende positie in de onderorganisaties bekleden, zich niet bewust zijn van hun plicht. Waarom laten zoveel goede leden zich er van weerhouden het werk voor hun afgestorvenen te doen, dat slechts door hen alleen gedaan kan worden? Is het de traagheid en gemakzucht, waarvan ik zo even sprak?

Vele leden zullen ongetwijfeld met voldoening het artikel gelezen hebben in „De Ster” van 15 Augustus j.l., waarin ons werd verteld, dat per week van 25.000 tot 35.000 bladzijden van oude verslagen op de microfilm worden vastgelegd, zodat deze verslagen voor eventuele toekomstige rampen en oorlogen beschermd worden en bewaard blijven.

Helaas heeft dit artikel evenwel op sommige leden een geheel verkeerde indruk gemaakt. Deze leden schijnen nu in de veronderstelling te verkeren, dat zij van nu af aan zich niet meer aan genealogisch onderzoek behoeven te wijden, want dat dit de Kerk wel voor hen doet. Zij behoeven slechts naar Amerika te gaan en daar aan de Tempel hun naam en geboortedatum op te geven, waarna de Kerk voor de rest zal zorgen. De Kerk zoekt de geslachten uit, verricht het werk voor al deze afgestorvenen, en... ons worden de zegeningen, daar-

aan verbonden, geschonken. Klinkt u dit nu niet vreemd in de oren, als u dit leest?

Laat mij allen, die van bovenvermelde veronderstelling uitgaan, dit zeggen: Nimmer heeft de Kerk de persoonlijke verantwoordelijkheid van haar leden op zich genomen. Zij zal dit ook nimmer doen. Als alle verslagen verfilmd en in Utah aangekomen zullen zijn, zal de mogelijkheid bestaan in Zion uw geslacht te laten uitzoeken. U kunt dan het Genealogisch Bureau der Kerk opdracht daartoe geven, doch dan wordt van u verwacht, dat u dit werk betaalt. De Kerk ontheft u niet van uw verantwoordelijkheid ten opzichte van uw voorgeslacht. Daar zult u dus even goed als hier het voor u verrichte werk moeten betalen.

Als u zich aan uw plichten onttrekt, zal de Kerk daar niet onder lijden, doch uzelf, omdat u alle aan deze plichten verbonden zegeningen mist. God zal echter de aan de vaderen gedane belofte niet vergeten. Hij zal een ander uit uw geslacht verwekken, die zich van zijn verantwoordelijkheid bewust is, zijn plicht vervult en zo de voor u bestemde zegen oogst.

Wacht niet tot gij in Zion zult zijn en gebruik kunt maken van de op microfilms vastgelegde verslagen. Laat uw afgestorvenen niet wachten op hun verlossing. Stelt niet uit tot morgen, wat gij heden kunt doen!

Indien gij moeilijkheden hebt, wendt u dan tot het hoofdbestuur, hetwelk u gaarne terwille zal zijn. Moge God u allen zegenen met de geest van Elia, is de bede van uw broeder in Christus,

J. van Beekum.

Gebeurtenissen in de Zending

Doopdiensten.

Op 26 September j.l. werd te Apeldoorn gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Fred Moroni van Weerd.

Op 10 October j.l. werden te Hilversum de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: uit Hilversum: Gijsbert van het Hof, Elisabeth M. van het Hof-Lombaard, Wouter van het Hof, Maria E. van Vierbergen en Laurens Beuk. Uit Utrecht: Yvonne Claus en Catharina A. Claus-Schoenmaker.

Op 15 October j.l. werden te Rotterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Cornelia F. van Bennekum, Cornelia F. van Wingerden, Jan Kaptein, Borsje Kome-Voorspuy, Cornelis L. Vermaat, Wilhelmina van der Zwaan-Monster, Hendrikus M. J. van Soolen, Johanna H. van Soolen-de Ligt, Harry van Soolen en Johanna F. den Exter-Gastelaer uit de gemeente Rotterdam; uit Vlaardingen werden gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Judy Verkouter-van Alphen, Adriaantje M. Verkouter en Johanna E. Sey-van der Lugt.

Rectificatie.

In de „Ster” van 15 October j.l. namen wij op: Gedoopt op 26 September j.l. te Apeldoorn: Frederica W. Ch. J. R. van Campen. Dit moet zijn: ingezegend op 3 October j.l.

Ingezegend.

Op 19 September j.l. werd te Utrecht ingezegend Engel van Dee, zoon van Dirk van Dee en Jantje Brouwer.

Op 3 October j.l. werd te Antwerpen ingezegend: Lucienne Roelofs, dochter van Godefridus C. H. Roelofs en Catharina Folbroek.

Op dezelfde datum werd te Delft ingezegend Wilhelmina Jacoba Herbert, dochter van Bartholomeus Herbert en Everdina 't Hart.

Op 31 Oct. j.l. werd te Rotterdam ingezegend Pieter Leefflang, zoon van Arie Leefflang en Bastiaantje Dijkgraaf.

Op 7 Nov. j.l. werden in dezelfde gemeente ingezegend: Eduard, Rudolf en

Robert van Soolen, zoons van Hendrikus M. J. van Soolen en Johanna H. de Ligt; en Edna Catharina Brandenburg, dochter van Henderik B. J. Brandenburg en Fijgje de Groot.

Geordend.

Op 26 September j.l. werden te Hilversum Isaak Beuk en Gerard B. van Zeben tot Leraar geordend; Jacob Overeem werd op die datum tot Diaken geordend.

Op 3 October j.l. werden Evert Dijkhuizen en Willem van Zeben Jr. te Hilversum tot Leraar geordend.

Op 17 October j.l. werd Karl P. A. Garrelts te Zeist tot Leraar geordend.

Op dezelfde datum werd Adrianus de Widt te Dordrecht tot Ouderling geordend en te Alkmaar Jacob Hendrikse tot Priester.

Op 24 October j.l. werd te Amsterdam Marinus C. D. van de Boogert tot Priester geordend; Johan H. van de Boogert werd geordend tot Leraar.

Op dezelfde datum werden te Groningen Jan van Komen en Heino Dallinga tot Priester geordend.

Op 31 October j.l. werd te Rotterdam Frans A. van Vliet tot Diaken geordend en op 7 November j.l. Willem 't Hart tot Ouderling.

Veertig jaar gehuwd.

Op 12 December a.s. hopen Oud. en Zr. J. Hut, Marco Polostraat 81 I, te Amsterdam, de dag te herdenken, waarop zij voor veertig jaar in het huwelijk traden. Wij wensen het bruidspaar van harte geluk met deze heuglijke gebeurtenis.

Wijzigingen in besturen.

Met Oud. N. D. Snel, de gemeente-president van den Helder, werden op 3 October j.l. eveneens diens beide raadgevers, de ouderlingen Jacob Kwast en Pieter Prins, eervol van hun ambt ontheven. Een woord van dank is hier zeker op zijn plaats voor het vele werk, hetwelk zij in de loop der jaren voor de Helderse gemeente hebben verricht.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 15 October j.l. kwamen in Nederland aan om alhier een zending te vervullen: Delmar B. Davis en Con W. Carver. Oud. Davis ving zijn arbeid aan te Amsterdam en Oud. Carver te Nijmegen.

Op 24 October j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Blaine Belnap van Schiedam naar Vlaardingen; Paul R. Jacobsen van Rotterdam naar Schiedam; August Jaussi van Delft naar Utrecht; M. George Tonks van Amersfoort naar Utrecht; Ivan M. van Leuven van Utrecht naar Zutphen en Albert Noorda van Utrecht naar Deventer, alwaar hij het zendingswerk zal openen.

Op 25 October j.l. kwamen wederom zes zendelingen in Nederland aan. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun zendingsarbeid hebben aangevangen: Hayle Buchanan te Delft; Kenneth A. Bement te Rotterdam; Glen Ashton Lloyd te Zutphen; Adrian L. Giles te Amersfoort; Richard F. Paulson te Deventer en Barry H. Avery te Vlaardingen.

Op 3 November j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Glenn C. Hielt van Vlaardingen naar Gent, België; Dean C. Odenwalder van Alkmaar naar Brugge, België; H. Jex Tobler van Gent in België naar Brugge, alwaar hij het zendingswerk zal openen; Peter van Oostendorp werd aangesteld als gemeentepresident van Almelo; William Meesters van 's Gravenhage naar Alphen a.d. Rijn, alwaar hij het zendingswerk zal openen; Richard L. Finlinson van 's Gravenhage naar Alphen a.d. Rijn; Paul Jacobson van Schiedam naar Utrecht; Stanley de Jong van Zeist naar Harlingen (als gemeentepresident); Ray V. Zobrist van Utrecht naar Schiedam; Joseph Steenblik van Almelo naar Enschede, in welke stad hij het zendingswerk zal openen; Johanna van de Hazel van Rotterdam naar Groningen en Verda V. Stucki van Rotterdam naar Groningen; Ralph Steenblik van Harlingen naar Zwolle (als gemeentepresident) en Ephraim Bierman van Zwolle naar Rotterdam.

Op 5 November j.l. kwamen zeven zendelingen in Nederland aan om in ons land een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun zendingsarbeid hebben aangevangen: Samuel K. Bacon Jr. te 's Gravenhage; Joseph Schmidt te 's Gravenhage; Clif-

ford C. Sorensen te Utrecht; Robert Le Johnson te Almelo; Harold R. Hoffman te Zeist; John R. Bench te Hengelo en Joseph G. Wood te Vlaardingen.

Zending beëindigd.

Op 26 October j.l. werden de navolgende zendelingen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Johanna A. Sehlmeier, Leendert Versluis, Pieterella C. Versluis, Johannes van Haren, Andries J. Heining, John de Young en Willem Nauta.

Op genoemde datum vertrokken deze zendelingen met de „Nieuw-Amsterdam” naar Amerika.

Johanna A. Sehlmeier werd als lid van de Rotterdamse gemeente op 9 September 1946 op zending geroepen en als zodanig op het Hoofdkantoor te 's Gravenhage terzijde gezet. Zij heeft de ruim twee jaren van haar zending gearbeid op het hoofdkantoor der Zending, waar zij zich door haar bekwaamheid en veelzijdige ontwikkeling onmisbaar heeft weten te maken.

Reeds voor zij op zending kwam, was zr. Sehlmeier een welbekende persoonlijkheid in de Nederlandse Zending, want met „Bloeiend Zion”, het tijdschrift der O.O.V. in oorlogstijd, dat geheel door haar verzorgd werd, heeft zij een plaats in de harten van alle O.O.V.-leden veroverd. Het heeft velen met teleurstelling vervuld toen bekend werd, dat het O.O.V.-tijdschrift, het eerste van die aard in Nederland, plaats zou moeten maken voor ons kerkblad „De Ster”. Het zal zr. Sehlmeier ongetwijfeld evenzeer gespeten hebben, doch zij kon eerst met recht haar talenten ontplooiën, toen zij aangesteld werd als assistent-redactrice van „De Ster”. Het was geen gemakkelijke taak ons kerkblad, dat wegens pierschaarste sedert 1941 niet meer had mogen verschijnen, van meet af aan op

te bouwen. Vele moeilijkheden moesten worden overwonnen, zoals het verkrijgen van toestemming om het blad weer te doen verschijnen, papiertoewijzingen, enz. Met grote liefde heeft zij zich evenwel van haar taak gekweten. Iedere maand waar stelde zij met evenveel zorg ons mooie blad samen. En zij kan met recht trots zijn op het resultaat van haar onvermoeide arbeid, die met buitengewoon succes bekroond is, waarvan het enthousiasme van alle „Ster”-abonné's getuigt. Ik wil u hier wel verklappen, dat het aantal abonné's op de „Ster” verre uitgaat boven dat van in welk land van Europa ook verschijnend kerkblad. Wij willen van deze plaats zr. Sehlmeier dan ook van harte danken voor al het werk, verricht om de „Ster” tot zo'n groot succes te maken.

Ook in de Rotterdamse gemeente, waarvan zij jarenlang lid was, heeft zij niet stilgezeten. De O.O.V. heeft altijd haar belangstelling gehad en als Presidente van het J.V.O.O.V.-bestuur heeft zij de organisatie in Rotterdam op bekwame wijze geleid. Ook toen zij deel ging uitmaken van het O.O.V.-Hoofdbestuur bleef haar belangstelling voor de Rotterdamse vereniging voortduren.

Op Zondag, 24 October, nam zij in een overvolle vergadering afscheid van de Rotterdamse gemeente. Deze laatste kerkbijeenkomst zal zeer zeker lang in haar geheugen blijven. Velen maakten van de gelegenheid gebruik haar de hand te drukken en een voorspoedige reis toe te wensen.

Ook onze beste wensen vergezellen haar op haar weg naar het nieuwe vaderland, want hoewel wij haar op het Zendingkantoor eigenlijk niet kunnen missen, gunnen wij haar toch de vreugde het land Zion te betreden. Zr. Sehlmeier, God's beste zegeningen vergezellen u op uw verdere levensweg. Wij nemen geen afscheid, maar zeggen: tot weerziens op uw volgende zending.

Oud. en zr. Versluis kwamen op 9 Nov. 1946 in Nederland aan, waar zij in Dordrecht geplaatst werden, waar Oud. Versluis het ambt van gemeentepresident bekleedde. Later werden zij overgeplaatst naar Hilversum, om ook deze gemeente te presideren. Hierbij werd Oud. Versluis steeds getrouw terzijde gestaan door zijn vrouw. Hun hoge leeftijd belette hen niet zich met hart en ziel in het zendingswerk te begeven. Het Evangelie te prediken was hun lust en velen mochten door hen de boodschap van leven en

zaligheid horen. De Hilversumse gemeente bood Oud. en Zr. Versluis een zeer geslaagde afscheidsavond aan, die lang in hun herinnering zal voortleven. De beste wensen voor God's rijkste zegeningen van de vele vrienden, die zij zich zowel in als buiten de Kerk gemaakt hebben, vergezellen hen naar hun thuis in de toppen der bergen.

Johannes van Haren kwam in Nederland aan op 20 November 1946. Hij arbeidde achtereenvolgens in Rotterdam, Zwolle, Amsterdam, Antwerpen in België en Zutphen, in beide laatste gemeenten als president.

Oud. van Haren kan op een zeer drukke en vruchtbare zendingstijd terugzien. Hij behoorde tot de eerste groep zendelingen, die het zendingswerk in het Vlaams sprekende gedeelte van België opende. Nimmer ontzag hij zich waar het er om ging zijn medemensen met het Evangelie bekend te maken. Vol ijver en beziel met het verlangen anderen te doen delen in het geluk, hetwelk hij zelf in het Evangelie gevonden had, deed hij zijn werk. Met hem vertrekt een der weinige nog overgebleven zendelingen, die de Nederlandse taal bij aankomst hier reeds machtig waren. Wij missen hem niet gaarne, doch smeken de Here hem te zegenen voor alles, wat hij in Holland en België verrichtte. Vanaf de boot zond

Oud. van Haren ons een afscheidswoord, hetwelk wij hier laten volgen:

Geliefde Zusters en Broeders,

Aangezien het mij niet mogelijk was van u allen persoonlijk afscheid te nemen, neem ik de gelegenheid te baat u langs deze weg een hartelijk vaarwel toe te roepen en u te danken voor alles, wat u voor mij deed, toen ik onder u arbeide. Het verheugt mij zovelen uwer te hebben leren kennen en ik smEEK u: houdt vast aan de ijzeren roede. Blijft uw geloof trouw, ondanks tegenspoed en beproevingen. Gaat in gebed tot uw Hemelse Vader, dan zal Hij Zijn zegen over u uitstorten. Moge God u de kracht geven in liefde met elkander te leven en zo de evangelieboodschap uit te dragen, is de bede van uw broeder in Christus,

John van Haren.

Andries J. Heining kwam op 9 November 1946 in Nederland aan. Hij ving zijn zendingsarbeid aan in Leeuwarden, vanwaar hij overgeplaatst werd naar Amersfoort om deze stad voor het zendingswerk te openen. Daarna werd hij aangesteld als president van het Antwerpse district. Alvorens naar zijn tehuis in Californië terug te keren werd Oud. Heining, op verzoek van vele vrienden, die hem gaarne nog enige tijd in hun midden hadden, wederom naar Amersfoort overgeplaatst als gemeentepresident. Oud. Heining was zendingeling met hart en ziel. Ook hij maakte, evenals Oud. van Haren, talloze vrienden in Nederland en België. De Zending verliest in hem een ijverige en vurige prediker van het Evangelie.

John de Young kwam eveneens op 9 November 1946 in Nederland aan. Hij arbeide achtereenvolgens in Rotterdam, Haarlem, Apeldoorn, Hengelo en Arnhem. In Haarlem en Apeldoorn trad hij op als gemeentepresident, terwijl hij in Arnhem het ambt van districts-president bekleedde. Oud. de Young was een harde

werker. Zijn ijver en bezieling waren allen een voorbeeld. Toen hij geroepen werd om in Hengelo het zendingswerk te openen, ontmoette hij daar zeer veel tegenstand. Desondanks heeft hij in deze stad veel vrienden voor de Kerk gewonnen, evenals in het district Arnhem. Zijn getrouwheid aan de idealen der Kerk zal allen, met wie hij gedurende zijn zendingstijd in aanraking is gekomen, inspireren het Evangelie stipt te leven.

Willem Nauta kwam op 2 Juli 1947 in Nederland aan. Hij arbeide in Amersfoort en Zwolle, waar hij de blijde evangelieboodschap verkondigde. Oud. Nauta's gezondheidstoestand noopte hem reeds nu naar zijn tehuis in Zion terug te keren. Onze beste wensen voor een spoedig algeheel herstel vergezellen hem op zijn reis naar huis.

Vertrokken.

Op 26 October j.l. vertrokken met de „Nieuw-Amsterdam” de volgende personen naar Amerika:

Antonia Copier-Sehlmeier, Anja Copier, Maria A. Pruyt-Klem, Hans Pruyt, Hendrik v. d. Veur, Anna C. v. de Veur-Emo, Frederik H. M. v. d. Veur, Martinus v. d. Veur, Reintje v. d. Veur, Johanna W. Knollema, Annely A. Knollema, Trijntje C. van Dekken, Trijntje

Mann-Bosklopper, Jantina Chr. Mann, Marinus C. v. d. Boogert, Adriaantje v. d. Boogert-van Deyl, Marinus C. D. v. d. Boogert en Johan H. v. d. Boogert. Op 29 October j.l. vertrok Willem van Tusschenbroek via Antwerpen naar Amerika.

Zr. Copier-Schlmeier was lid van de Rotterdamse gemeente. Zij was een zeer getrouw en actief lid en heeft verscheidene ambten bekleed. Het laatst heeft zij gearbeid als secretaresse, van het J. V.O.O.V.-Hoofdbestuur.

Ook zr. Pruyt was, evenals haar zoon, die kortgeleden tot Diaken geordend werd, een getrouw lid van de Rotterdamse gemeente.

Voor de Utrechtse gemeente betekent het vertrek van de familie v. d. Veur een gevoelig verlies. De leden van dit gezin waren zeer actief in de verschillende onderorganisaties. Nimmer deed men tevergeefs een beroep op hun tijd en talent.

Ook voor de Amsterdamse gemeente is het vertrek van zr. T. C. v. Dekken en de familie v. d. Boogert een verlies. Zr. van Dekken heeft verscheidene malen zitting gehad in het O.O.V.-Hoofdbestuur en zij was zeer actief in de Z.H.V. De familie v. d. Boogert had eveneens een zeer werkzaam aandeel in de activiteiten der gemeente.

Oud. M. C. v. d. Boogert was enige tijd tweede raadgever in het gemeentebestuur, terwijl zr. v. d. Boogert zeer veel voor het Z.H.V.-werk heeft gedaan. Hun beide zoons waren o.m. de padvinderij met hart en ziel toegedaan.

De zusters Knollema behoorden tot de Apeldoornse gemeente en de zusters Mann tot de Hilversumse. Zij worden slechts node gemist in hun gemeenten, waar zij trouwe werksters waren.

Oud. W. v. Tusschenbroek was een welbekende figuur in de Rotterdamse

gemeente. Hij kan dan ook bogen op een unieke staat van dienst. Naast de verschillende ambten, welke hij in de loop der jaren heeft bekleed, was hij gedurende twintig jaren secretaris der gemeente. Dit is zeker een vermelding waard. Slechts weinigen zullen kunnen zeggen, dat zij een even lange en getrouwe staat van kerkelijk dienstbetoon achter zich hebben. Wij hopen, dat hij in Zion weer spoedig actief zal kunnen deelnemen aan het kerkleven.

Al deze zusters en broeders wensen wij veel vreugde en voorspoed en God's rijkste zegeningen op hun verdere levensweg toe.

Speciale gebeurtenissen.

In de volgende plaatsen werden goed geslaagde en bezochte speciale vergaderingen gehouden: op 26 September te Eindhoven; 21 October te Dordrecht; 24 October te Antwerpen en Gent in België; 25 October te Delft; 31 October te Utrecht, 1 November te Doetinchem en 2 November te Hilversum.

Deze maand zijn er niet veel „bijzondere“ gebeurtenissen te vermelden. De vacantiетijd is achter de rug en nu worden voorbereidingen getroffen om St. Nicolaas en Kerstfeest op waardige wijze te vieren. In verschillende gemeenten is men reeds druk bezig. Zo voerden de kinderen van het Utrechtse Jeugdwerk op 30 October j.l. de operette „Hans en Grietje“ op. De opbrengst van deze avond is bestemd voor de kerstviering der kinderen. Het was een zeer geslaagde avond, die de leidsters ten volle beloonde voor al de moeite, welke zij zich getroost hebben om met de kinderen deze operette in te studeren.

Het Amsterdamse Zangkoor gaf op 3 Nov. j.l. een schitterend geslaagde uitvoering, welke tot een evenement werd op dit gebied. De op deze avond bijeengebrachte gelden zijn bestemd om de onkosten te bestrijden, die de reis naar Antwerpen met zich brengen.

Het Amsterdamse Zangkoor zal n.l. de conferentie, die op 28 November a.s. voor de eerste maal te Antwerpen gehouden wordt, met zijn schone zang op-luisteren. Een loffelijk voornemen, dat zeker navolging verdient.

Wat komt:

28 November: Eerste conferentie te Antwerpen. Openbare vergaderingen om 10.30 uur v.m. en 5 uur n.m. in de zaal van de Drentuin, Koningin Astridplein 28, Antwerpen.